

nogen Tanke herom, men, kære Elise, du maa helbrede, og jeg er vis paa, at vi skal finde Midler dertil. Du skal nu hver Dag komme herind til mig og fortælle mig alle dine Tanker, og vi vil hjælpe hinanden til at le vor Daarskab bort. Livet er dog for vigtigt til at ødes i slige Følelser.

Vort Venskab vil sikkert blive endnu dybere og lykkeligere, siden du har vist mig saa stor en Tillid at betro mig dit Hjertes Følelse, en Frimodighed og Aabenhed, som vistnok kun faa Kvinder kunde have gjort dig efter, og som jeg selv næsten var lige ved at misforstaa.

Vi Mænd sidde dog endnu fast i Fordomme, men et saadant Venskab som vort maa kunne hjælpe os begge.

Nu maa du imidlertid gaa. Han aabnede Døren for hende. Elise tørrede sine Øjne og gik tilbage til sin Skrivepult i Forkontoret.

Hele Personalet kunde se, at hun havde grædt, og det var dem næsten en Tilfredsstillelse, at hun dog endelig ogsaa engang kunde faa en Irettesættelse af den Principal, der var saa stræng mod dem, men havde altid kun Ros for hende, thi at hun havde faaet en ordentlig Paamindelse, derom vidnede de røde Øjne.

Næste Dag begyndte »Timerne«.

Om Chefen havde nok saa travlt, blev Skriveriet lagt til Side, naar den aftalte Time kom. Saa kom Elise, tog Plads og fortalte; han lo og hun lo. Det var i Grunden saa uhyre komisk, at det var til ham selv, hun skulde fortælle om sin Tilstand.

Men han vilde have alt at vide, *aaben Samtale* gør det syge Sind frisk, sagde han. Det var for hende, som om det var hendes Læge, hun sad overfor, ligesom hun overfor denne aldrig kunde skjule Enkelthederne, naar hun havde været Patient, saaledes tvang Axels rolige, alvorlige Blik hendes Sjæl til at være korrekt i sine Meddelelser.

Hun fortalte, hvor naragtig hun havde været, hvorledes hun havde kysset det Papir, han skulde underskrive, hans Lineal, hans Stempel, for at hendes Tanker skulde møde ham som smaa venlige Amoriner.

Det var saa forunderlig frigerende at *tale aabent*, og hvor det var let, thi han fandt intet ubetydeligt, bare kønt og naturligt, sagde han. I saadan Tilstand er vi alle som Børn.

Der gik et Par Uger, og Elises Kinder begyndte igen at blive røde. Det varede ikke længe, før hun var frigjort. Da hun saa en Dag blev borte og han mindede hende, svarede hun: »Nej, i Dag kommer jeg ikke, Posten skal være færdig, min Læge faar sin Afsked.«

Det samme Aar kom Firmaet til at hedde Axel Vinge & Co.

Det var, som om Lykken søgte den Forretning, begge Cheferne var meget afholdte, de havde altid et deltagende Sind for deres Omgivelser, de var begge saa forunderlig lidt egoistiske.

Naar Elise undertiden saa træet ud, kunde Axel spøgende sige: »Skal vi »tage Time«?» Elise kunde da svare med sit muntre Smil: »Nej, jeg trænger ikke mere til min Læge, han har gjort sine Sager saa godt, at han har gjort sig selv overflødig.«

## Støt Kvindesagen, hold „Hvad vi vil“!

### Et Besøg i Studentersamfundets Retshjælp.

Af

J. M.

I en af Københavns Smaagader, Aabenraa 33, ligger Retshjælpen for ubemidlede. Vi vil bede vore Læsere om at følge os herind en Aftenstund, naar Virksomheden er i fuld Gang.

Retshjælpen er aaben hver Aften fra 7—9. Kl. var omtrent halv otte, da jeg traadte ind i Ventelokalet, hvor der allerede sad omtrent 30 Personer og ventede paa at komme ind til en af de fungerende Overretssagførere.

Af de ventende var de fleste Kvinder, tarvelig, men nette klædte. Det var gennemgaaende Smaafolk, uden at være af de fattigste; mange af dem med et bekymret Ansigt, men de var jo ogsaa alle komne for at blive hjulpe tilrette for en eller anden Uret, der laa dem paa Sinde. Her vidste de, at der blev taget hensynsfuldt og venlig paa dem, hvor hele Arbejdet gøres frivillig for at hjælpe dem til deres Ret, som af Mangel paa Penge er ude af Stand til at søge Rets-hjælp.

Naar der kommer en Klient, faar han Nummer og kommer derpaa ind efter Tur.

Jeg sad lidt i Ventelokalet og gjorde mine Betragtninger over de forskellige Ansigter.

Her sad en ung Pige med et uskyldigt Barneansigt og et Par klare Øjne, hvori Taarerne hvert Øjeblik traadte frem. Hvad laa hende paa Sinde? Hvem kunde vide, at hun var en ulykkelig Moder, forladt og uden Erhverv til sig og sit lille Barn. En ung Mand havde forledt hende til at leve sammen med sig, nu da Barnet var født blev han borte, han var gift og havde selv 3 Børn med sin Kone.

Nu vidste hun, at i Retshjælpen vilde de i det mindste skaffe hende det Pengebidrag, som en Barnefader kan tilpligtes at betale.

Ved Siden af hende sad en Kvinde med et blegt Ansigt, som vidnede om den dybeste Kummer, ikke alene sjælelig Nød fortalte det om, men ogsaa om Mangel paa Føde og anden Forplejning. Hun havde i 13 Aar taalt Mandens Mishandlinger, nu skulde det være forbi. En Hustru skal taale alt, det havde altid været hendes Mening, men da Manden nu i Aftes havde slaaet hendes lille Dreng næsten fordærvet, saa var Beslutningen bleven fast. Vel vidste hun hverken